

Der er ikke levnet mig saa meget, at jeg finder det Uma-gen værd at gøre Stads af den.“

„Jeg tror, De tager fejl.“

„Det kan være. Men lad mig da tilstaa, at der efter min Opfattelse er noget tragikomisk ved de store Anstren-gelser, Mennesker i Almindelighed gør sig for at bevare Sundheden, da Livet dog bringer de fleste af os mere Sorg end Glæde! Som Læge maa De naturligvis se ander-lede paa Sagen; men jeg siger Dem paa Forhaand, det nytter ikke, at De skænder paa mig.“

„Jeg forstaar Dem vist ikke rigtig. Dersom De kunde blive rask, vilde De dog vel ikke nægte at tage de nødven-dige Forholdsregler?“

Torben, der igen havde ført Glasset til Munden, forstod med eet af hans Tone, at han paa en eller anden Maade maatte have skaffet sig Oplysninger fra Asmus Hagen, og han satte forstemt Glasset tilbage uden at drikke.

„Jeg vil bede Dem om ikke at gøre Dem Bekymringer for mit Helbred, Doktor Gaardbo. Jeg ønsker det sagt en Gang for alle, jeg har mit eget Velbefindende og mis-under ingen deres Sundhed. Der er ikke den mindste Grund til at beklage mig. Jeg føler mig lykkeligere end nogensinde i mit tidligere Liv, og hvad Fremtiden an-gaar, saa er jeg tilfreds, naar den ikke vil bringe anden Forandring end den uundgaaelige. Som jeg lever her, kan jeg trods min Sygdom blive en gammel Mand. Men jeg kan ogsaa dø om en Time. Det veed jeg altsammen og har indrettet mig med begge Eventualiteter for Øje.“

Da Povl Gaardbo ikke svarede, tav ogsaa Torben en